

РЕШЕНИЕ

№ 4319

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11009** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е въз основа на Решение № 13758/05.11.2020 г., постановено по адм. д. № 9898/20 г., по описа на Върховния административен съд, VI отд., с което е отменено Решение № 2779/08.06.2020 г., по адм. д. № 13936/19 г., по описа на Административен съд София – град и делото е върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд. С отмененото решение е отхвърлена жалбата на И. К. К. чрез адвокат А. Ч. срещу Решение № 1040-21-591/ 20.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на И. К. К. срещу Разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019г., на ръководителя по осигуряването за безработица и е потвърдено Разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019г., на ръководителя по осигуряването за безработица.

В първоначалната си жалба до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт и потвърждаващото го решение, като издадени при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неправилно тълкуване и прилагане на материалноправните разпоредби на КСО и подзаконовите нормативни актове по прилагането му. Сочи се като съществено процесуално нарушение на АПК обстоятелството, че жалбоподателят не е бил уведомен за започналото административно производство, съгласно изискването на чл. 26, ал. 1 от АПК и по

този начин е бил лишен от възможността да участва в него. В тази връзка счита, че са нарушени и разпоредбите на чл. 34 и чл. 36 от АПК, принципите на безпристрастност, обективност и равнопоставеност на страните. Счита, че са нарушени разпоредбите на чл. 102, ал. 1 и ал. 2 от АПК във вр. с чл. 99, т. 2 от АПК като производството по възобновяване е образувано извън преклузивните срокове, без за това да е уведомено засегнатото лице. Твърди се, че оспореният административен акт е немотивиран, като оставало неясно какво точно предписание на държавните органи не е било изпълнено и в какво производство, за да се определи наличие на основание за издаване на разпореждането.

При повторното разглеждане на делото процесуалният представител на жалбоподателя моли за отмяна на оспорените разпореждания. Поддържа, че административната преписка била непълна, а административният орган излагал взаимноизключващи се твърдения и доводи. Претендира присъждане на разноски, за които представя списък.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, представляван от юрк. Б., оспорва жалбата. Излага подробни съображения в депозирана писмена защита. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № 214-00-5044-1 от 19.09.2016г. /лист 57 от адм. д. № 13936/19 /, на основание чл.54ж, ал.1 вр. с чл.54а, ал.1 и чл.54б, ал.1 и чл.54в, ал.1 от КСО, на И. К. К. е било отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 08.09.2016 г. до 07.05.2017 г. в размер на 23.39 лева дневно. Разпореждането е връчено на жалбоподателя на 06.10.2016г. /л. 58 адм. д. № 13936/19/. Основанието е прекратено трудово правоотношение на основание чл. 71, т.1 вр. с чл.70 от КТ на жалбоподателя с работодателя [фирма] БИК[ЕИК], считано от 08.09.2016 г., въз основа на Заповед № 050/08.09.2016г. за прекратяване на трудов договор № 080/11.08.2016г., издадена от управителя на [фирма] – С. И. /лист 61 адм. д. № 13936/19/.

С Разпореждане № 214-00-5044-2 от 03.05.2017 г. /л. 53 адм. д. № 13936/19/ изплащането на ПОБ е било прекратено, считано от 02.05.2017г., поради започване на трудова дейност.

С Разпореждане № 214-00-5044-3 от 03.08.2017 г. /л. 52 адм. д. № 13936/19/, на основание чл.54г, ал.4 от КСО, е постановено спиране на производството по изплащане на ПОБ на И. К. К., считано от 02.05.2017г. до извършване на проверката по отношение на осигурител [фирма] БИК[ЕИК] от компетентните органи.

При извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ- С. град във връзка с подадените от [фирма] ЕИК[ЕИК] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, въз основа на които са изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане на много лица, и предвид установеното, че едноличният собственик и управител на дружеството - С. В. И., е починала на 15.07.2016 г., в дружеството са извършени проверки от ТД на НАП-С., ИА „Главна инспекция по труда“ (ИА ГИТ) и проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване /ДОО/ от контролен орган на ТП на НОИ-С. град.

Съгласно уведомително писмо вх. № 1029-21-383 8#423/10.08.2017г. на ТД на НАП-С. се установява, че няма данни за подавани от [фирма] годишни данъчни

декларации по чл. 92 от ЗКПО и годишни финансови отчети за 2015г. и 2016г., декларации образец № 1 и образец № 6 с данни относно осигурителния стаж и осигурителния доход на лицата са подавани по електронен път, с КЕП, съгласно Заявление вх. № 2214И0100284 от 11.01.2016 г., подадено преди смъртта на собственика. С последващо писмо от 01.02.2018 г. ТД на НАП-С. сочи, че са предприети действия за извършване на проверка по реда на чл. 110, ал. 3 от ДОПК, а с уведомително писмо вх. № 1029-21- 3838#481/12.12.2018г., че към момента на извършване на проверката [фирма], ЕИК[ЕИК] няма правоприемник и органите по приходите на НАП са в обективна невъзможност за извършване на документална проверка на дружеството и следва изготвяне на уведомление до прокуратурата.

Съгласно писмо вх. № 1029-21-383 8#446/04.10.2017 г. на ИА ГИТ се установява, че при извършената проверка, наследниците на С. В. И. са декларирали, че „нямат представа, че тяхната майка е имала фирма“ и не са упълномощавали никого да представлява дружеството.

Назначената в ТП на НОИ-С. град проверка по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00532644/05.03.2019г. от контролен орган/лист 80 адм. д. № 13936/19/, съгласно който е установено следното: по данни от Търговския регистър /ТР/ от 21.07.2015г. [фирма], ЕИК[ЕИК] се представлява и управлява от С. В. И., която е починала на 15.07.2016г.; в ТР няма данни след смъртта на едноличния собственик на дружеството наследниците да са поискали да продължат дейността, съгласно чл. 157, ал. 1 от ТЗ, нито данни за друго правоприемство; от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] има подадени уведомления по реда на чл. 62, ал. 3 и 5 от КТ след смъртта на собственика (прекратяване на дружеството), като всички трудови договори са прекратени; липсват данни за подадени и вписани от страна на [фирма], ЕИК[ЕИК] годишни финансови отчети за 2015 г. и 2016 г. и данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за времето от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г.

С оглед установеното от компетентните органи на НАП и ИА ГИТ, и поради невъзможност да бъде извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК] на първичните счетоводни документи - ведомостите за заплати, трудови договори, заповеди за прекратяване на трудови правоотношения и други документи за постъпили в дружеството приходи и извършени разходи, от които да се изясни упражнявана ли е стопанска дейност през 2016 г. и 2017 г. и има ли действително възникнали трудови правоотношения за лицата, за които са подавани данни за сключени, респ. прекратени трудови договори с [фирма] преди и след смъртта на собственика на дружеството, респ. възникнало ли е осигурително правоотношение, начислени и изплатени ли са brutните трудови възнаграждения в размерите, в които са подадени данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2016 г., е прието, че дружеството не е осъществявало дейност за посочения период.

Лицето Е. Д. не е вписано в ТР като управител на [фирма], а съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 4 от ТЗ увеличаване и намаляване на капитала, приемане и изключване на съдружник, преобразуване на дружеството, избор и освобождаване на управител, имат действие от вписването им в Търговския регистър.

От изложените по-горе факти и обстоятелства, установени при извършените проверки, е направено заключение, че през 2016г. [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството през 2016г., които да обуславят

изплащане на възнаграждения на лицата, за които са подавани данни в Регистъра на осигурените лица.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи са приели, че те не са осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

С оглед установеното, са предприети действия от НОИ за служебно заличаване на данните по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, като подадените от дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] - [населено място], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г., вкл. са заличени.

С оглед констатираните факти и обстоятелства, с разпореждане № 214-00-5044-4 от 06.06.2019г., на основание чл. 55 от АПК е възобновено спряното производството по изплащане на ПОБ, с мотиви: „Извършена е проверка в “Б. С.“ от компетентен орган.”.

Предвид представените нови доказателства от извършените проверки, които имат значение за определяне на правото, размера и периода за изплащане на ПОБ, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО длъжностното лице по осигуряването за безработица е постановило разпореждане № 214-00-5044-5 от 06.06.2019г./лист 48 адм. д. № 13936/19/, с което на основание чл.54ж, ал.2, т.1 от КТ е отменено разпореждане № 214-00-5044-1 от 19.09.2019 г. за отпускане на ПОБ на И. К..

С разпореждане № 214-00-5044-6 от 06.06.2019г., е постановен отказ за отпускане на ПОБ на И. К. по подаденото на 12.09.2016г. заявление с данни за последно правоотношение с [фирма].

С оспореното в настоящото производство Разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019г. на ръководителя по осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО е разпоредено К. да възстанови недобросъвестно получено парично обезщетение за безработица (ПОБ) за периода от 08.09.2016г. до 01.05.2017г. вкл., в размер на 3789.18 лв. главница и 926.15 лв. - дължима лихва от датата на неоснователно полученото обезщетение до датата на разпореждането, с мотиви: „След извършена проверка в [фирма], ЕИК[ЕИК], данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от 11.08.2016г. до 07.09.2016г. са заличени поради липса на търговска дейност на дружеството. За същия период И. К. К. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. За периода от 08.09.2016 г. до 01.05.2017 г. лицето е получавало парично обезщетение за безработица.”.

Жалбоподателят е подал срещу него жалба с вх. № 1012-21-1214/19.07.2019г. до директора на ТП на НОИ - С.-град. С Решение № 1040-21-591/ 20.11.2019г. Директорът на ТП на НОИ – С.-град е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил издаденото разпореждане.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата И. К. К. срещу Решение № 1040-21-591/ 20.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град за основателна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4, и за прихващане по чл. 114, ал. 5 се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. Съдът приема, че оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане са издадени от материално компетентни органи в кръга на правомощията им.

По отношение възражението за нарушение на чл. 26, ал. 1 АПК, поради неучастието на жалбоподателя в производството, съдът намира, че същото е неоснователно. Това е така, защото страни в административното производство са контролният орган и осигурителят. Поради тази причина, неоснователно се твърди в жалбата, че е следвало да участва и жалбоподателя. Неговите права и законни интереси са защитени, чрез правото му да обжалва съответното издадено в последствие разпореждане, което право той е упражнил. Производствата по даване на задължителни предписания по чл. 108 КСО, както и служебното заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, се развиват и протичат между компетентния орган – НОИ, и техния адресат – съответния работодател, осигурител, като участие на осигуреното лице не е предвидено в регламентиращите ги специални разпоредби. Не е нарушен с това принципа на равенство на страните в административното производство, тъй като жалбоподателят изначално не е страна в производството по извършване на проверката или при заличаване на подадените данни.

Неоснователно е възражението, че административният орган е придал обратна сила на конкретни материалноправни норми. В случая възможността за изменение или отмяна на разпореждането за отпускане на ПОб е предвидена в чл. 54ж, ал. 2 КСО, при наличието на хипотезите по т. 1 и т. 2.

Неоснователно е и възражението, че са нарушени разпоредбите на чл. 102, ал. 2 вр. чл. 99, т. 2 КСО, тъй като в случая Кодексът за социално осигуряване се явява специален по отношение на общата уредба по АПК. Разпоредбата на чл. 54ж, ал. 2 КСО предвижда възможност влязло в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица да бъде изменено или отменено от органа, който го е издал. Това изменение или отмяна не са обвързани с конкретен срок.

По отношение материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България

или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Съобразно чл. 54а, ал. 3 паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда". Според ал. 4 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. От цитираната разпоредба е видно, че за да започне изплащането на обезщетението от датата на последното прекратяване на осигуряването трябва да са налице кумулативно предпоставките по т.1 и т. 2, а именно заявлението да е по дадено в тримесечен срок от датата на прекратяване на осигуряването, както и лицето да се е регистрирало в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни.

В конкретния случай заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица е подадено на 12.09.2016 г., с което е спазен срока по чл. 54а, ал. 4, т. 1 КСО (прекратяването е от 08.09.2016 г.). От 12.09.2016 г. е и заявлението – декларация за регистрация в Агенция по заетостта /л. 31 от делото/, с което е спазен и срока по т.2.

По делото е представено заявление – декларация за регистрация в Агенция по заетостта от 11.07.2016 г. /л. 27/. Посочени в описа към писмо рег. № 10-00-538#2/12.02.2021 г. на Агенция по заетостта са и заявления от дати 16.08.2016 г. и от 03.05.2017 г., които обаче не са приложени като доказателства. Не се установява от приложената справка /на л. 50 и сл. от адм. д. №13936/19 г. за тези периоди да е било изплащано ПОБ на жалбоподателя, за да се прецени приложимостта на чл. 54б, ал. 4 КСО, според която безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималния размер на обезщетението за срок 4 месеца.

Като доказателства по делото са представени Разпореждане № 214-00-5044-5 от 06.06.2019 г., с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО е отменено разпореждане № 214-00-5044-1 от 19.09.2016 г. за отпускане на ПОБ и Разпореждане № 214-00-5044-6 от 06.06.2019 г., с постановен отказ за отпускане на ПОБ по подаденото на 12.09.2016 г. заявление с данни за последно правоотношение с [фирма]. Не са представени доказателства от ответника за това, на коя дата тези две разпореждания са връчени на жалбоподателя, поради което според

настоящия съдебен състав не е доказано, че същите са влезли в сила.

Съобразно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

В конкретния казус от осигурителния стаж на жалбоподателя са заличени 27 дни при осигурителя [фирма], което обстоятелство не променят извода на съда, че същият е отговарял на останалите условия за придобиване на право на ПОБ, респ. че не са налице отрицателните предпоставки по т.2 и т. 3 на ал. 1 на чл. 54а – да упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване, както и, че е придобил право на пенсия.

Както се отбеляза по-горе, с разпореждане № 214-00-5044-1 от 19.09.2016 г. на жалбоподателя е отпуснато ПОБ; с разпореждане № 214-00-5044-5 от 06.06.2019 г., на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 КСО е отменено разпореждане № 214-00-5044-1 от 19.09.2016 г., а с Разпореждане № 214-00-5044-6 от 06.06.2019 г., с постановен отказ за отпускане на ПОБ по подаденото на 12.09.2016 г. заявление. Тези разпореждания не са връчени на жалбоподателя и не са влезли в сила. Тяхната законосъобразност не е предмет на настоящия спор. Поради това съдът намира, че не са налице материалноправните предпоставки за възстановяване на получените суми за парично обезщетение за безработица.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя следва да се присъдят сторените по делото разноски, в размер на 30 лв. за платена държавна такса пред ВАС по адм. д. № 9898/2020 г. На процесуалния представител на жалбоподателя следва да се заплатят разноски в размер на по 350 лв. за двете съдебни инстанции.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Решение № 1040-21-591/ 20.11.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на И. К. К. срещу Разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019г., на ръководителя

по осигуряването за безработица и е потвърдено Разпореждане № 214-00-5044-7 от 21.06.2019г., на ръководителя по осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на И. К. К. сума в размер на 30 лв. за внесена държавна такса.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на адв. А. С. Ч. сума в размер на 700 лв. за процесуално представителство.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: